

עלון ערוץ מאיר להורים ולילדים
כרשת חי שרה תשכ"א

איך מותר לקרוא בדיחות בשבת, הרי זה קורע!
(מתוך פורום הבדיחות באתר)

פרשה מאירה

גומלי חסדים

כִּאֲשֶׁר אֱלִיעֶזֶר רוֹצֵה לִמְצֹא אִשָּׁה לִיצְחָק, הוּא מְחַלֵּט לַעֲשׂוֹת סִימָן מִיָּחָד וּמִבְקֵשׁ שֶׁה' יִזְמַן לוֹ אֶת הָאִשָּׁה הַמְתַּאימָה. וּמָהוּ הַסִּימָן? הָאִשָּׁה שֶׁכִּאֲשֶׁר הוּא יִבְקֹשׁ מִמֶּנָּה לְשִׁתּוֹת, תִּתֵּן לוֹ לְשִׁתּוֹת וְתַצִּיעַ לָתֵת גַּם לְגַמְלִים שְׁלוֹ - הִיא הָאִשָּׁה הָרְאוּיָה.

מדוע בחר אליעזר בסימן הזה?

מִכִּיּוֹן שֶׁאֱלִיעֶזֶר יוֹדֵעַ אִיךָ צְרִיכָה לְהַתְנַהֵּג אִשְׁתּוֹ שֶׁל יִצְחָק אֲבִינוֹ: בְּמִדַּת הַחֶסֶד. הַסִּימָן הַזֶּה מְרַאֶה שֶׁהָאִשָּׁה עוֹשֶׂה חֶסֶד בְּרָצוֹן עִם הַסּוֹכְבִּים אוֹתָהּ. אִפְלוּ שֶׁהִיא אֵינָה מְכִירָה אֶת אֱלִיעֶזֶר, וְאִפְלוּ שֶׁהוּא בֹקֵשׁ מִיָּם רֶכֶס לַעֲצֻמוֹ - הִיא מוֹכֵנָה בְּשִׂמְחָה לְטָרֶחַ וּלְשֹׂאֵב מִיָּם בְּשִׁבְלִיו וּבְשִׁבְלֵי כָּל הַגַּמְלִים שְׁלוֹ!

אֶת מִדַּת הַחֶסֶד הַזֶּה מְצֹא אֱלִיעֶזֶר בְּרִבְקָה. רִבְקָה עֲמָדָה בְּמִבְחָן וְהִיא הֵיטָה הָרְאוּיָה בְּיוֹתֵר לְהִיּוֹת אִשְׁתּוֹ שֶׁל יִצְחָק אֲבִינוֹ.

גַּם אֲנַחְנוּ, בְּנֵי בְנֵיהֶם שֶׁל אֲבוֹתֵינוּ וְאִמּוֹתֵינוּ, נוֹהֲגִים בְּמִדַּת הַחֶסֶד, וְכַמוֹ שֶׁאֲמָרוּ חֲכָמֵינוּ: שְׁלוֹשָׁה סִימָנִים יֵשׁ בָּעַם יִשְׂרָאֵל, רַחֲמָנִים, בִּישָׁנִים וְגוֹמְלֵי חֲסָדִים.

אֲזַ שְׂנֹזֶכָה לְנֹהֵג בְּמִדָּה זֹאת תָּמִיד, וְלְגַמֵּל חֶסֶד עִם הַסּוֹכְבִּים אוֹתָנוּ!

שאלות בפרשה

1. היכן היא מערת המכפלה?
2. איך קראו לעבדו של אברהם?
3. מהי המשימה שאותה הטיל אברהם על עבדו?
4. האם העבד הצליח ועמד במשימה?
5. מה קרה לרבקה כאשר היא ראתה את יצחק לראשונה?
6. בת כמה שנים היתה שרה בפטירתה?
7. בן כמה שנים היה אברהם בפטירתו?
8. כמה בנים היו ליושמעאל?

חידת חדגא: מי הם הבנים של האות השמינית?

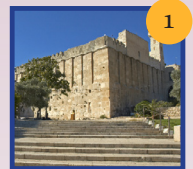
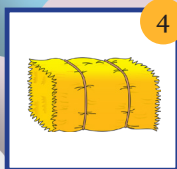
חידת פולקע: מי אמר הרבה ואפילו מעט לא עשה?

'ויקח... מגמלי אדוניו' - 7 הבדלים

מצאו למה רומזות התמונות!

תמונות בפרשה

אדם אחד הגיע לאחד מהיישובים וראה מישהו שבבוקר משקה את הפרה שלו ב-20 ליטר חלב, ובערב הוא ראה שהוא חולב ממנה 20 ליטר. הוא שאל: למה אתה משקה את הפרה שלך ב-20 ליטר אם אתה חולב ממנה 20 ליטר? ענה לא האיש: אני משקה אותה חלב גוי, ומקבל חלב ישראל...

(מתוך פורום הבדיחות באתר)

פתק המות סיפור לשבת

שמחה פשיטיק

הלילה! המלך פאבל קרא ולא האמין. זה מה שכתב לו ולרי?! חצפה! הכעס החל גועש בקרבו, וההתפרצות לא אחרה לבוא. פאבל התחיל להשתולל כמו שור זועם, מטיח כלים ברצפה, בועט בכל הנקרה בדרכו, ואחר כך לעבר החדרון של ולרי.

הוא פתח את הדלת בתנופה ותפס את המשרת החצפן בבגדו. 'מה אתה חושב שאתה עושה?! צרח עליו. 'מי אתה שתכתב לי שאמות הלילה? תתביש לך! כך למדו אותך להתנהג למלך? חצפה שאין כדגממה! לך, לך מכאן! אינני רוצה לראות אותך יותר! אתה מפסר! ובתוך כדי הצעקות - גרר פאבל את ולרי והשליך אותו מהארמון. ולרי קם מהאדמה ומהר לשוב לביתו.

המלך פאבל חזר לחדרו כעוס, והחל להתכונן לשנה. כדרכו, הוא נרגע כעבר זמן קצר וקצת התחרט על מה שעשה. אבל החצפה של ולרי הייתה גדולה מדי מכדי להחזיר אותו לתפקידו. הוא עלה על מפתו המלכותית ועצם עיניו, אלא שאז קפצו מולו המלים שהיו כתובות בפתקה: 'אם אתה קורא את זה - סימן שתמות הלילה! ולפתע החל להתגנב חשש אל לבו. 'מה הפונה של המלים האלה? הרהר בפחד. 'אולי באמת אמות הלילה? שמא מתכנן ולרי להתנקש בחיי? או אולי חוזה בכוכבים ספר לו זאת? למה הוא התפנו?

השאלות התרוצצו במחו כל הלילה, וכל רחש קל הקפיץ אותו. כל רגע חשב שהנה-הנה מלאך המות מתקרב ורוצה לטל את נשמתו. בבקר, לאחר שעות בלי שנה ולאחר מחשבות ללא סוף, החליט לשאל את ולרי בעצמו למה התכונן במלותיו. הוא התלבש ויצא במרפבתו לעבר ביתו של המשרת המפסר. ולרי פתח לו בעצמו את הדלת, ופאבל נכנס לבדו פנימה. 'למה התפנו, ולרי?' שאל מיד.

ולרי חיך: 'אדוני המלך! אתה חי! נראה שהפתק לא השפיע עליך... כשראה שהמלך מביט בו באי הבנה, הסביר: 'לא כל מה שאנחנו רואים אמור להשפיע עלינו. אם קראת בפתק שהלילה תמות - זה לא באמת גורם לך למות בלילה, כמו שנזכרת לראות. אותו הדבר בכל מיני דברים שמכעיסים אותך, אם אתה רואה אותם - זה לא באמת אמור לגרום לך לכעס...'

למותר לצין שהמשרת המסור חזר עוד באותו היום לעבודתו.

• • •

כמו שאמר ולרי למלך, לא כל מה שאנחנו רואים אמור להשפיע עלינו. אנחנו יכולים לראות - למשל - שהשכן זרק עטיפה של חטיף ליד הדלת שלנו, ולא לכעס! כן, אנחנו יכולים. תנסו, תראו שזה כפי. ומי שעושה כך - הוא המלך האמתי!

הכלים שהתעופפו ברחבי הארמון, הגיעו מידי של המלך פאבל הזועם. הוא נראה כמו סיר מבעבע והמשרתים המפחדים נמלטו לפנות הטרקלין. 'טפשים! חסרי תועלת שכמותכם! המשיך פאבל לצוץ כמכה שגעון. 'איך העזתם להגיש לי תבשיל שכזה? איך שכחתם שאני לא אוהב פלפל שחר בבשר? מה אתם שוים?'

התפרציות הזעם של המלך פאבל היו לשם דבר. לא היתה זו הפעם הראשונה שנתקלו עבדיו ומשרתיו במלכם הכועס על דברים של מה בכך. הם ידעו זאת, ועל דעת כך הגיעו לעבד בארמון. גם תושבי הממלכה כלה שמעו על מזגו החם והכעסני של המלך פאבל.

בתחלת מלכותו היה הדבר מוזר בעיני כלם, אך לא היה לאל ידם לעשות דבר בנדון. המלוכה עברה בירשה מאב לבנו, ופאבל קבל את כתר המלוכה בלי שלאיש תהיה יכולת להתנגד לך. ככל שחלף הזמן, התרגלו עבדי הארמון, כמו גם התושבים האחרים, לעבודה כי פאבל הוא מלך כעסן.

ואם היה כעסו של המלך מוזר בעיני מישהו, מה שקרה לאחר מכן היה מפתיע פי כמה: מיד לאחר התקפת הזעם היה המלך פאבל נרגע ומתנהג כאלו לא ארע דבר. בתוך דקות היה הופך את עורו וחוזר להיות מלך סמכותי ומנמס. רק משרתו האישי והקרוב ביותר ידע כי בתוך תוכו המלך פאבל מצטער מאד על ההתפרציות שלו ומתביש בהן.

'מה אעשה?' היה פונה אליו מדי פעם ומתיעץ עמו. 'איך אפסיק את הכעס הנוראי שלי? זה הורס אותי מבפנים, אני מרגיש חסר כל שליטה, נטול אישיות, ממש בלתי ראוי למלוכה... אתה חייב למצא לי פתרון לבעיה הזאת. ולרי, המשרת האישי, היה תמיד מתחמק ממענה. זאת מחשש שהמלך יתפרץ עליו לפתע, ואולי אף יפה אותו או גרוע מכך - יפטר אותו.

אבל המלך פאבל לא ותר. הוא הפציר בו יום-יום לתת לו עצה טובה שתציל אותו מהכעס. כראות ולרי שאין לו בררה, נטל פסת נייר וכתב עליה כמה מלים. אחר כך הניח את הפתק לפני המלך ואמר: 'בשעה שאתה מרגיש שהכעס עומד להשתלט עליך - תקרא את מה שכתוב בפתק הזה. המלך הודה לו והוא יצא מן החדר.

ההזדמנות הראשונה לשימוש בפתק הגיעה כבר באותו ערב. כשבא פאבל להסיר את נעליו, גלה על אחת מהן פתם שמן קטנטן. היה זה לכלוך כמעט בלתי נראה, אבל בעבור המלך הרגזן הייתה זו סבה מספקת כדי לכעס. הוא התכונן להרים קולו בשאגה, אלא שאז נזכר בפתק שהשאיר לו משרתו הנאמן. 'אשתמש בו', החליט מתוך תקווה להשתפר.

הוא שלף את פסת הנייר, פרס אותה לפניו וקרא. היו שם כמה מלים ספורות: 'אם אתה קורא את זה - סימן שתמות